ИЗБОРНОМ И НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

На основу Одлуке Изборног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду бр. 196/1 од 29. 1. 2014. године, а у складу са чланом 65 Закона о високом образовању Републике Србије и чланом 116 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду, изабрани смо у Комисију за припрему извештаја о кандидатима који су се јавили на конкурс за избор доцента за ужу научну област Српска књижевност, предмет Увод у српску књижевност, објављен у листу „Послови" од 12. 2. 2014. године. Част нам је да Већу поднесемо следећи

И З В Е Ш Т А Ј

На конкурс за радно место доцента за ужу научну област Српска књижевност, предмет Увод у српску књижевност, пријавио се један кандидат, др Милан Алексић, досадашњи асистент на овом предмету на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима. На основу поднете пријаве Комисија о кандидату износи следеће податке:

1. БИОГРАФИЈА

Др Милан Алексић је рођен 12. маја 1979. године у Београду. Основну школу и гимназију завршио је у Обреновцу. На Филолошком факултету Универзитета у Београду дипломирао је на групи Српска књижевност и језик са општом књижевношћу (просечна оцена 8,96). Постдипломске студије (смер Наука о књижевности) завршио је на Филолошком факултету Универзитета у Београду (просечна оцена 9,75), одбранивши 8. V 2007. године магистарски рад „Књижевнокритичка мисао Љубомира Недића". Од 2005. године ангажован је као сарадник у настави на предмету Увод у српску књижевност, а марта 2008. године изабран је за асистента на предмету Увод у српску књижевност. Докторску дисертацију „Богдан Поповић и српска књижевност" одбранио је 26. XII 2013. године на Филолошком факултету. Учествовао је на више научних скупова, конференција

и саветовања, а од 2011. године је сарадник на Научно-истраживачком пројекту „Проучаваоци српске књижевности у српској култури друге половине XX века” (руководилац проф. др Мило Ломпар). Ангажован је као сарадник Међународног славистичког центра Филолошког факултета у оквиру Научног састанка слависта у Вукове дане и Друштва за српски језик и књижевност.

Добитник је награде за најбољи есеј о Владиславу Петковићу Дису и његовом стваралаштву на „Дисовом пролећу” 2006. године.

2. БИБЛИОГРАФИЈА

I Академски радови

Магистарски рад: *Књижевнокритичка мисао Љубомира Недића* (одбрањен 2007. године на Филолошком факултету у Београду)
Докторска дисертација: *Богдан Поповић и српска књижевност* (одбрањена 2013. године на Филолошком факултету у Београду)

II Студије и огледи

Научна фантастика и „Беснило” Борислава Пекића, Повеља,XXXIV, 2, 2004, 138–153.
Антички митови и Библија као подтекст „Беснила”, Свеске, XVII,79,2006, 110–114.
„Acqua alta” Ивана В. Лалића, Кораци, XL, књ. XXXVI, св. 5/6,2006, 167–175.
Радовићев предлог периодизације српске поезије за децу и песништво Љубивоја Ршумовића, Детињство, XXXIII, 1/2, 2007, 12–16.
Радовићево дефинисање књижевности за децу, у: *Душан Радовић и развој модерне српске књижевности*, зборник радова, Учитељски факултет у Београду, 2008, 187–195.
Верност слутњи (О „Мору” Ивана В. Лалића), Књижевност, LXIII, књ. CXXIII, 3, 2008, 47–55.
Љубомир Недић као проучавалац српске књижевности, Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, IV, 2008, стр. 287–307.
Тема смрти у песништву Ивана В. Лалића, Повеља, XXXIX, 1, 2009, 118–136.
Између ђавола и Бога, у: *Новица Тадић, песник*, зборник радова,

Народна библиотека „Стефан Првовенчани”, Краљево, 2009, 137–152.
Утицај преводилачког рада на поступак интертекстуалности у песништву Ивана В. Лалића, у: *Научни састанак слависта у Вукове дане*, зборник радова, МСЦ, Београд, 2010, 39/2, 569–578.
Експлицитна поетика Гроздане Олујић, у: *Бунтовници и сањари – Књижевно дело Гроздане Олујић*, зборник радова, Учитељски факултет у Београду, 2010, 181–186.

IIа Студије и огледи објављени након последњег реизбора

Тема смрти у песништву Александра Ристовића, у: *Поезија Александра Ристовића*, зборник радова, Градска библиотека „Владислав Петковић-Дис”, Чачак, 2011, 33–50.
Тумачење Кочићеве приповетке „Мрачајски прото”, Књижевност и језик, LVIII, 3/4, 2011, 313–322.
„Антологија новије српске лирике” Богдана Поповића, Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, VI, 2011, 313–343.
Приповедачки поступак у збирци „Ђорава страна” Радована Белог Марковића, у: *Господар гиштова*, зборник радова, Градска библиотека Лајковац, 2011, 95–115.
Роман „Белешке једне Ане” Моме Капора као критика друштва, у: *Приповедач урбане меланхолије – Књижевно дело Моме Капора*, зборник радова, Учитељски факултет у Београду, 2012, 125–133.
Зло као обележје света у приповеткама Иве Андрића, у: *Научни састанак слависта у Вукове дане*, зборник радова, МСЦ, Београд, 2012, 41/2, 607–622.
Религиозност и сумња у канонима Ивана В. Лалића, у: *Српски језик, књижевност, уметност*, зборник радова, књига II, *Бог*, Филолошко-уметнички факултет, Крагујевац, 2012, 401–410.
Богдан Поповић и метода упоредног проучавања књижевности, Зборник Матице српске за књижевност и језик, LX, 2, 2012, 381–392.
Зоран Мишић као проучавалац српске поезије, у: *Научни састанак слависта у Вукове дане*, зборник радова, МСЦ, Београд, 2013, 42/2, 467–477.
Схватање природе и функције књижевности Богдана Поповића, у: *Српски језик, књижевност, уметност*, зборник радова, књига II, *Немогуће: завет човека и књижевности*, Филолошко-уметнички факултет, Крагујевац, 2013, стр. 215–224.
Метода реда-по-ред Богдана Поповића, у: *Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима*, Филолошки факултет, Београд, VIII, 2013, 111–132.

III Чланци, прикази, критике

Покушај одређења дистопије, Књижевни лист, IV, 37, 2005, 7.
Расправе о Пандуровићевој поетици као мозаик, Летопис Матице српске, год. 182, књ. 478, св. 5, 2006, 1023–1026.
Трагање за целином – Милан Ракић и модерно песништво, Књижевни лист, VI, 59–60, 2007, 9.
Чему песници у оскудно време?, Књижевни лист, VII, 68/69, 2008, 9.
Постсимболистичка поетика Ивана В. Лалића, Књижевна историја, XL, 136, 2008, 765–768.
Књижевни родови, Свет речи, 27/28, 2009, 37–48.
Наличје данашњице, Књижевни лист, VIII, 84/85, 2009, 9.
Ново тумачење романа „Газда Младен" Борисава Станковића, Повеља, XXXIX, 3 , 2009, 169–173.
Шта радити са својим животом, Књижевни лист, IX, 99, 2011, 8.
Сакрално и уметност, Књижевни магазин, XI, 118/119/120, 2011, 60–61.

3. МИШЉЕЊЕ О СТРУЧНОМ И НАУЧНОМ РАДУ

Научни и стручни радови које је др Милан Алексић уврстио у библиографију уз пријаву на конкурс могу се разврстати у неколико тематских целина. Прву тематску целину образују Алексићеви радови посвећени најзначајнијим проучаваоцима српске књижевности са краја XIX и почетка XX века (Љубомир Недић и Богдан Поповић): „Љубомир Недић као проучавалац српске књижевности", „Антологија новије српске лирике Богдана Поповића", „Богдан Поповић и метода упоредног проучавања књижевности", „Схватање природе и функције књижевности Богдана Поповића" и „Метода реда-по-ред Богдана Поповића". Пишући ове радове, др Милан Алексић није желео само да осветли поједине аспекте књижевно-критичког и књижевно-научног опуса Недића и Поповића већ је желео и да укаже на значај Недићевог и Поповићевог деловања у склопу напора да се српска наука о књижевности уздигне изнад методолошких оквира импресионизма и позитивизма. Ови радови се, баш због тога, не могу посматрати независно од историје српске науке о књижевности, тачније од промена које су српску науку о књижевности захватиле у другој половини XX века. Наиме, и Љубомир Недић и Богдан Поповић су за др Милана Алексића проучаваоци који имају необично важно место у историји српске науке о књижевности, нарочито када се има у виду далекосежност идеја од којих су полазили у својој критичарској и књижевно-научној пракси. Инсистирајући на потреби да се проучавање књижевности постави на јасно утврђену теоријску подлогу, на једној страни, и тражећи да се проучава само књижевно дело и његове уметничке особине и својства, на другој страни, и Љубомир Недић и Богдан Поповић су српску науку о књижевности увели у потпуно нови методолошки хоризонт који је, по тачном запажању др Милана Алексића, био од пресудног значаја и за заснивање оних облика књижевно-научне праксе који су се појавили тек у другој половини XX века.

Посматрајући књижевно-критички и књижевно-научни рад Љубомира Недића и Богдана Поповића из ове перспективе, др Милан Алексић је, примера ради, у тумачењу значаја Поповићеве „Антологије новије српске лирике", писаном поводом сто година од њеног објављивања, настојао да покаже како проучавалац књижевности који увек на уму има општије циљеве приступа једном важном критичарском али и књижевно-научном задатку. Пошто је одмах указао на значај Поповићеве антологије („по својим особинама јединствена у српској књижевности"), др Милан Алексић ће детаљно показати шта је значило Поповићево истицање да је своју антологију сачинио искључиво по „естетичким мерилима", а потом ће врло детаљно, онако како је то тражио и сам Богдан Поповић, анализирати Поповићева „антологичарска начела". А та су начела имала за циљ оно што и др Милан Алексић сматра посебно важним – тежњу да се један амбициозни књижевно-критички подухват и сам претвори у неку врсту уметничке творевине. А да би то постигао Богдан Поповић је, по запажањима др Милана Алексића, настојао да сва своја начела

доведе у потребни склад и да повеже књижевно-историјске и чисто естетске моменте. Одлучивши се, наиме, да у антологију не уврштава песнике пре Бранка Радичевића, „песнике који нису пристајали на Вукову реформу”, Богдан Поповић је желео да се одреди и према једном кругу књижевно-историјских питања, једнако као што је, полазећи од свог уверења да се „развој књижевности уопште, као и развитак читаве људске цивилизације” може посматрати као „развијање од простијих облика ка све сложенијим”, Поповић настојао да унесе једно посебно тумачење разлога за сасвим особену периодизацију новије српске лирике која у свом трећем добу престаје да се развија и пада „у неоварварство”. Детаљно осветљавајући Поповићева антологичарска начела, др Милан Алексић долази у прилику да покаже како и код тако великих проучавалаца, као што је Богдан Поповић, има противуречности.

А због потребе да се укаже на то како се те противуречности могу тумачити, али и из којих се све перспектива може посматрати један покушај стварања канона ограниченог на један књижевни род, др Милан Алексић је значајну пажњу посветио и критичкој рецепцији Поповићеве „Антологије новије српске лирике”. И ако је, примера ради, Јован Скерлић Поповићеву антологију гледао и у контексту процеса који треба да допринесу „зближавању Срба и Хрвата”, ако је он у њој желео да види и оно што никако није могло бити део Поповићевог антологичарског хоризонта (а то је „веза између књижевности и друштва”), онда је реакција Станислава Винавера већ била наговештај једног новог поетичког концепта који већ призива и нешто од авангардистичког радикализма, једнако као што реакција Симе Пандуровића у своје средиште поставља Поповићева антологичарска начела али и његову аналитичку методу, док је, примера ради, Марко Ристић већ показивао отворену злурадост и према самом Поповићу и према укупном његовом деловању. Приказујући и ове али и друге осврте на Поповићеву антологију, др Милан Алексић нам омогућава да видимо како се мењала српска књижевна критика, како су у њу продирала час нова методолошка становишта а час нови погледи на питање аутономије књижевности и уметничког стваралаштва уопште. Тако нам он омогућава да, у ствари, видимо како се и положај Богдана Поповића мења, зависно од смењивања поетичких парадигми у српској књижевности са почетка XX века. Посебно је важно настојање др Милана Алексића да Поповићеву „Антологију новије српске лирике” постави у контекст који обликују и „Антологија српске поезије” Зорана Мишића из 1956. године и „Антологија српског песништва” Миодрага Павловића (прво издање 1964. године), пошто се на тај начин указује на одређене континуитете/дисконтинуитета у антологичарским виђењима српске поезије.

Повезујући критичку рецепцију Поповићеве „Антологије новије српске лирике” са вредновањем укупног доприноса овог знаменитог критичара, др Милан Алексић ће посебну пажњу посветити ставовима Драгана М. Јеремића и Фрање Грчевића, пошто је реч о оним проучаваоцима српске књижевно-крититичке и естетичке мисли који су настојали да Богдана Поповића сагледају у ширем контексту, контексту који образује српска наука о књижевности у целини. И пошто ни Драган М. Јеремић ни Фрањо Грчевић

нису у потребној мери разумели оригиналност Поповићеве аналитичке методе, па самим тим ни његову доследност у примени једног новог приступа књижевном делу, логично је, као што показује др Милан Алексић, да су неки песници (примера ради, Иван В. Лалић), полазећи од сасвим нових књижевно-теоријских претпоставки, имали уравнотеженији поглед на допринос Богдана Поповића проучавању српске књижевности. А то што је дискусија о Поповићевој „Антологији новије српске лирике" настављена до наших дана за др Милана Алексића је сведочанство о вредности те антологије и њеном високом месту у српској књижевности, једнако као што баш и најновији осврти показују да Поповићева аналитичка метода и његово схватање природе и функције књижевности ни данас не могу да умакну замкама уврежених предрасуда о овом нашем проучаваоцу књижевности.

И то је основни разлог што је др Милан Алексић у засебним аналитичким освртима покушао да детаљније прикаже и Поповићево схватање природе и функције књижевности, али и да осветли његову аналитичку „методу реда-по-ред". А пошто је Богдан Поповић у свом приступном предавању на Великој школи под насловом „О књижевности" настојао да најпре одреди место књижевности и науке о књижевности у односу на друге облике стваралачке и научне праксе, др Милан Алексић је врло пажљиво анализирао Поповићеве ставове о вредности и значају природних наука, али је посебну пажњу поклонио напорима Богдана Поповића да књижевност види у једном посебном светлу – као уметност која је нераскидиво повезана са човеком, уметност која је увек у функцији самосазнања. И кад Богдан Поповић укаже и на то да књижевност, више од науке, васпитава „људску осећајност", он тиме др Милану Алексићу омогућава да Богдана Поповића прикаже и у једном нарочитом светлу – као научника који увек води рачуна о дубоко хуманистичком смислу свих видова књижевне уметности. Приказујући све практичне користи које човек има од књижевности као другоразредне, Богдан Поповић доследно стоји на становишту да је књижевност увек уметност која има узвишени задатак – да васпитава наш књижевни укус. А сам књижевни укус, по тачном запажању др Милана Алексића, Богдан Поповић не посматра само као естетски феномен већ му намењује нешто ширу функцију – он, наиме, треба да пронађе своје место у формирању оних вредносних судова који имају значај за наш укупни однос према свету. Остајући увек на линији „наглашавања примарности естетске функције књижевности и секундарности њених практичних циљева", Богдан Поповић је, сматра др Милан Алексић, био нека врста претече оних естетичких и књижевно-научних ставова који ће у српској науци о књижевности добити примат тек у другој половини прошлог века.

Ако постоји сегмент књижевно-теоријског деловања Богдана Поповића који је, по правилу, погрешно тумачен и вреднован, то је свакако његова аналитичка „метода реда-по-ред". Тој методи и њеним тумачењима је др Милан Алексић посветио засебну студију. Приказавши врло детаљно саму Поповићеву аналитичку методу, указавши притом и на чињеницу да она претходи методи интерпретације која ће знатно касније настати, др Милан Алексић је посебну пажњу посветио околности да је име које је Поповић изабрао за своју методу код једног броја проучавалаца створило погрешан утисак да је Поповић и

саму методу а не само име преузео од Александра Бена. А пошто је сам Богдан Поповић истицао да његова метода може имати важну улогу у наставном тумачењу књижевности, др Милан Алексић је морао да укаже и на приговоре које је Поповићу упућивао Јован Деретић, пошто су ти приговори нагласак стављали на оно што је споредно – на педагошку а не чисто методолошку димензију. Отуда се и може рећи да је др Милан Алексић са Поповићеве „методе-реда-по-ред" скинуо готово све неоправдане приговоре, једнако као што је управо он у својим тумачењима показао да је Богдан Поповић ишао испред свог времена и да је отуда велика штета што „српска наука о књижевности није наставила да користи Поповићеву теоријску основу, па се наша књижевна критика вратила позитивизму и обновила коришћење биографске методе, те је у годинама после Другог светског рата увела поглед заснован на постулатима марксистичке филозофије", чиме је дошло до непотребног преокретања тока наше књижевно-научне мисли. А то што је Богдан Поповић приликом заснивања своје аналитичке методе пошао од „традиционалне реторике и херменеутичке методе потребне анализи књижевног дела", др Милан Алексић је посматрао као подлогу на коју је Поповић пројектовао и „резултате савремених достигнућа науке" да би могао да објасни природу „емотивних процеса у читаочевом бићу који се одвијају током рецепције књижевног дела".

Другу тематску целину у међу приложеним радовима др Милана Алексића обликују тумачења дела која припадају новој и савременој српској књижевности („Тумачење Кочићеве приповетке *Мрачајски прото*", „Зло као обележје света у приповеткама Иве Андрића", „Религиозност и сумња у *Канонима* Ивана В. Лалића, „Тема смрти у песништву Александра Ристовића", „Приповедачки поступак у збирци *Ђорава страна* Радована Белог Марковића", „Између ђавола и Бога"). Ови радови показују да је Алексићево бављење теоријско-методолошким питањима и истински важним проучаваоцима српске књижевности било плодна подлога на коју је постављен његов аналитички рад на тумачењу дела српске књижевности. А сама чињеница да се др Милан Алексић бави писцима који припадају различитим стилским формацијама (у распону од књижевности српске модерне до савремене књижевности), писцима чије су поетике понекад веома удаљене (примера ради, између начина приповедања Петра Кочића и начина приповедања Радована Белог Марковића постоје веома важне разлике) јасан је знак да пред собом имамо проучаваоца књижевности који, захваљујући поузданим књижевно-теоријским и књижевно-историјским знањима, може лако да прилагођава интерпретативни апарат књижевном тексту са којим се суочава. Исто тако, чињеница да др Милан Алексић подједнако добро тумачи и прозна и песничка дела може да се посматра и као знак научне зрелости и као знак једнаке пријемчивости за различите књижевне облике и појаве. А и сам начин на који др Милан Алексић у свој аналитички видокруг укључује радове својих претходника показује да је реч о проучаваоцу књижевности који се добро сналази у критичкој литератури, који, другим речима, прави потребну разлику између релевантних и нерелевантних тумачења, једнако као што је теоријска литература коришћена само онда кад треба, само онда када је требало оснажити

неко аналитичко уверење и утисак.

Бирајући писце и дела којима ће се подробније бавити, др Милан Алексић настоји да покаже да га, подједнако, занимају тематски аспекти и књижевни поступак. Отуда је и било могуће да његову пажњу привуку Кочићева приповетка „Мрачајски прото" и Андрићеве приповетке у којима доминантно место има тема зла. А пошто се и иначе у књижевно-историјским разматрањима у чврсту везу доводе књижевност српске модерне и књижевност настала између два светска рата, логично је што др Милан Алексић у својим анализама указује на низ заједничких елемената (и Кочића и Андрића занимају људске јединке са сасвим особеним местом у свету, јединке које се налазе на некој врсти социјалне периферије, али које су способне да да доведу у питање друштвено устројство, једнако као што се и Кочић и Андрић окрећу унутарњем свету својих јунака у коме откривају снажну драматичност). Отуда је и логично што се др Милан Алексић позива на оне критичаре (Никола Мирковић, нпр.) који су још крајем тридесетих година прошлог века указали на истоветно духовно исходиште Кочићевог и Андрићевог књижевног света, мада је подједнако логично што и сам кроз анализу приповедака ових писаца настоји да покаже да Кочићев јунак и, примера ради, Мустафа Маџар у једнакој мери могу да буду пример оног типа људске судбине који подразумева дубоко разочарање у самог човека, а нарочито у његоветички потенцијал. Посебну вредност Алексићевих анализа Кочићеве и Андрићеве приповедне прозе представља осветљавање сложеног унутарњег света књижевних јунака, пошто је више него очигледно да се судбинска драма обликује у унутарњем свету, у потиснутим и нагомиланим страховима и кривицама.

А кад приступа тумачењу песничких остварења, др Милан Алексић такође бира песнике првог реда, и то како оне који су већ предмет знатне критичке пажње (Иван В. Лалић, Новица Тадић), тако и оне који су, барем у извесној мери, остали без адекватне критичке рецепције (Александар Ристовић). Од великог значаја је и одлука др Милана Алексића да се посвети или изузетно важним тематским аспектима (смрт у поезији Александра Ристовића, осцилација између божанског и демонског у поезији Новице Тадића) или пак да осветли промену основних смисаоних тонова у једној изузетно сложеној песничкој творевини („Сумња и религиозност у *Канонима* Ивана В. Лалића"). И кад се бави само једним тематским аспектом у поезији неког нашег песника (примера ради, темом смрти у поезији Александра Ристовића) др Милан Алексић настоји да, онолико колико је потребно, укаже на одлике песничког опуса у целини, пошто је свестан значаја одговарајућег контекста у који свака релеватна анализа треба да буде постављена. Захваљујући томе је и било могуће да бављење темом смрти у Ристовићевој поезији постане повод за указивање на то да се у највећем броју песама овог песника тема смрти „везује за кружење материје и њено преображавање које су разматрали први хеленски филозофи пресократовци". Указујући на то да су ови филозофи „трагали за оним што је првобитно у сукобу супротности трудећи се да одреде шта је пратвар", др Милан Алексић ће и извести свој закључак да Ристовић смрт види у облику „кружења елемената". Тако се један особени песнички свет поставља на врло широку подлогу, односно тако се једно

песничко дело укључује у широко засновани контекст који му омогућава да ступи у неку врсту дијалога са читавим низом филозофских и песничких концепција. Песниково окретање видљивом свету, његово настојање да опева низ призора из животне свакодневице, др Милан Алексић отуда и види као израз настојања да се у један песнички поглед на свет унесе еволутивни елемент који ће и омогућити Ристовићу да у својим позним песмама досегне и сферу религиозног тумачења смрти.

И кад је већ реч о религиозном погледу на свет и људску судбину у њему, треба рећи да је др Милан Алексић знатну аналитичку пажњу посветио и песницима који су ту тематику укључивали у своја дела, а реч је о Ивану В. Лалићу и Новици Тадићу. Одлучивши да у савремену српску књижевност врати један, у исто време, врло стари и врло сложени песнички облик, Иван В. Лалић је, по тачном запажању др Милана Алексића, желео да се укључи у онај ток модерне поезије који започиње са Т. С. Елиотом и његовим делом „Четири квартета", једнако као што је желео да покаже како у свакој култури постоје моћни свепрожимајући елементи. А како је сам Иван В. Лалић у најбољем делу свог песничког опуса (у збиркама „Писмо" и „Четири канона") настојао да своје певање повеже са једним јако важним традицијским подтекстом како би могао да у српску књижевност врати ону тематику која је у средњем веку била средишња. Анализирајући један тематски елемент Лалићеве књиге „Четири канона", а реч је о односу према Богу, др Милан Алексић је настојао да покаже како се код Лалића, али и код низа наших и страних песника отвара могућност за поновно укључивање поезије у расправу о најважанијим питањима човековог положаја у свету и његовог односа према врховном Творцу. Оно што је др Милан Алексић показао у својој анализи песничке књиге „Четири канона" Ивана В. Лалића није само аналитичка одважност већ и снажна потреба да се књижевност сагледа из оног угла из кога на њу гледа Е.Р. Курцијус. Тако сагледана књижевност указује нам се као јединствен покушај да се тумачи оно што је у самом темељу људске судбине. И тако је др Милан Алексић и показао да је на прави начин разумео али и практично применио схватање природе и функције књижевности које је нашао код Богдана Поповића.

Трећу тематску целину међу приложеним радовима др Милана Алексића образују радови посвећени тумачењу књижевности за децу: „Радовићево дефинисање књижевности за децу", „Експлицитна поетика Гроздане Олујић", „Роман *Белешке једне Ане* Моме Капора као критика друштва". Као и у другим подручјима свог научног интересовања, др Милан Алексић је и бавећи се књижевношћу за децу бирао уистину релевантне ауторе и проблеме, једнако као што је и у овој области настојао да покаже да аналитички резултат зависи и од степена упућености у теоријско-методолошке проблеме и од спремности да се уваже резултати претходних истраживања и жељу да се оде даље у осветљавању сложених поетичких питања. Радови др Милана Алексића посвећени књижевности за децу имају различите претензије, пошто он у једном случају (тумачење разумевања природе књижевности за децу које је Душан Радовић изложио у низу својих есеја и пригодних текстова) настоји да покаже како писац који је дао изузетно велики допринос афирмацији

модерног књижевног израза у стваралаштву за децужели да подстакне процес успостављања новог односа према читавој једној области књижевног стваралаштва, док у другом случају (осврт на експлицитну поетику Гроздане Олујић) он жели да покаже да једна тако специфична појава у књижевности за децу (уметничка бајка)израста на споју низа елемената захваћених из различитих области уметничког израза. Оно што повезује Алексићеве радове посвећене тумачењу књижевности за децу свакако је настојање да се изучавање једног облика књижевног стваралаштва постави на оне теоријско-методолошке основе који су у темељу модерне науке о књижевности.

Поред радова непосредно именованих у овом Извештају др Милан Алексић је објавио и низ књижевних критика (посебно у „Књижевном листу" и „Књижевном магазину", часописима „Летопис Матице српске", „Повеља" и „Свеске"). И ти критички осврти показују да је реч о проучаваоцу књижевности који настоји да се бави оним књижевним и књижевно-научним делима која имају високу уметничку и научну вредност. На тај начин се др Милан Алексић сврстава у оне проучаваоце књижевности који, делујући у универзитетској средини, не занемарују ни учешће у јавном и књижевном животу. Отуда се и може рећи да досадашњи стручни и научни рад др Милана Алексића представља важан допринос српској науци о књижевности, како онда кад је реч о разматрању теоријске проблематике, тако и онда кад је окренут тумачењу дела наших писаца.

4. ОЦЕНА О НАСТАВНОМ АНГАЖОВАЊУ И ПЕДАГОШКОМ РАДУ

Од 2005. године др Милан Алексић је ангажован на предмету Увод у српску књижевност, најпре као сарадник у настави, а од 2008. године и као асистент. Поред ангажовања на предмету Увод у српску књижевност, др Милан Алексић је, такође од 2005. године, ангажован и као сарадник у настави а потом и као асистент и на предмету Књижевност за децу. Све своје наставне обавезе др Милан Алексић испуњава савесно и одговорно. А оба предмета су заступљена у наставним плановима двеју студијских група (Српска књижевност и језик, Српска књижевност и језик са компаратистиком) на којима студира велики број студената. Исто тако, др Милан Алексић је и један од сарадника у оквиру научно-истраживачког пројекта „Проучаваоци српске књижевности у српској култури друге половине XX века", а, по потреби, др Милан Алексић учествује и у раду Међународног славистичког центра и Друштва за српски језик и књижевност, као и у свим пословима који су од значаја за рад Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима.

5. ЗАКЉУЧАК

Имајући у виду несумњиво високу вредност научних радова и успешну реализацију свих облика наставне активности, Комисија са задовољством предлаже Изборном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да др Милана Алексића изабере у звање доцента за предмет Увод у српску књижевност. Дајући овај предлог, сматрамо да је др Милан Алексић испунио све прописане услове за унапређење.

Београд, 9. март 2014. г.

ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ:

Др Радивоје Микић, редовни професор

Др Снежана Самарџија, редовни професор

Др Миливој Ненин, редовни професор